

De vier gebeden in de tweede brief aan de Tessalonicenzen

2 Tess. 1:11-12; 2:16-17; 3:5, 16

De situatie in Tessalonica

In de tweede brief aan de Tessalonicenzen vinden we vier gebeden van Paulus, Silvanus (d.i. Silas, vgl. Hand. 18:5) en Timoteüs voor de gelovigen in Tessalonica. De gemeente in Tessalonica was een jonge gemeente, die deze voorbede heel hard nodig had. Deze gemeente bestond aanvankelijk uit enige Joden, een grote menigte gelovigen uit de heidenen en vele aanzienlijke vrouwen (Hand. 17:4).

De gelovigen in Tessalonica hadden het niet gemakkelijk. Reeds vanaf het prille begin dat er in Tessalonica een gemeente ontstond, kwam er meteen verdrukking bij kijken. Reeds kort nadat Paulus, Silvanus en Timoteüs in Tessalonica het evangelie predikten (Hand. 17:1-3), ontstond er verdrukking (1 Tess. 1:6, 2:2). Paulus had drie sabbatten achtereenvolgend vanuit de Schriften gewezen op de Heer Jezus Christus. Kennelijk kwam er daar in erg korte tijd een grote respons op, waarbij velen tot bekering kwamen. Zo ontstond de gemeente in Tessalonica. Maar de prediking van het evangelie brengt nu eenmaal *zowel navolgers als vervolgers voort*. Dat bleek ook direct in Tessalonica. Het was met name de Joodse bevolking die de verdrukking op gang bracht (Hand. 17:5), zelfs tot in een andere stad, Berea (vs. 13). Ze waren jaloers en stelden zich meteen erg vijandig op. Ze veroorzaakten een stadsoproer, waarbij ze niet schuwden zich daarbij te bedienen van boze mannen. Ze wilden Paulus en Silvanus, en mogelijk ook Timoteüs, voor de volksrechtbank brengen. Kennelijk bevonden zij zich echter niet op de plaats waar zij hen dachten te vinden, namelijk in het huis van Jason. Daarop sleurden ze Jason uit zijn huis en brachten hem, samen met nog wat andere broeders, voor de stadsbestuurders. Je zult het maar meemaken! Vervolgens brachten ze het volk en de stadsbestuurders in ongerustheid. Uiteindelijk moesten Jason en de andere broeders een borgsom betalen om vrij te komen (Hand. 17:6-9). Dit was de eerste daad van verdrukking die deze prille gelovigen ondervonden, en het was zeker niet de laatste. Dat zij ook daarna veel verdrukking ondergingen, blijkt wel uit de beide

brieven aan de Tessalonicenzen (1 Tess. 1:6, 2:2, 14, 3:3, 2 Tess. 1:4-6).

Voorbede

Toch is de voorbede in 2 Tessalonicenzen er niet op gericht de verdrukkingen van de gelovigen in Tessalonica weg te nemen. Er is weliswaar niets mis met het bidden voor een stil en rustig leven zonder verdrukking (1 Tim. 2:1-2). We mogen ook gerust bidden tot God om ons te bewaren voor de verzoeking (Matt. 6:13; vgl. Matt. 26:41), of om ons uitkomst te geven uit verzoeking (1 Kor. 10:13). Maar toch is de voorbede van Paulus, Silvanus en Timoteüs voor de gelovigen in Tessalonica totaal anders. Juist dat is bijzonder leerzaam! Bidden wij uitsluitend om uitredding uit de verzoeking? Zijn wij in tijden van verzoeking in de eerste plaats met onszelf bezig, waarbij we verlangen van alle moeite verlost te worden? Of zijn wij bereid om verzoeking, in welke vorm dan ook, te beschouwen als een leerproces en een vormingsproces voor ons geloofsleven (vgl. Jak. 1:2-4)? Denken wij in tijden van verzoeking ook aan de eer van God en van de Heer Jezus? De voorbede in 2 Tessalonicenzen toont ons namelijk *die* kant van de zaak. Uit de gebeden van Paulus, Silvanus en Timoteüs mogen we opmaken dat zij allereerst baden voor het geloofsleven van de Tessalonicenzen, en dat terwijl die allerlei verdrukkingen te verdragen hadden.

‘Gelukkig de man die verzoeking verdraagt; want beproefd geworden zal hij de kroon van het leven ontvangen, die Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben’ (Jak. 1:12). Jakobus ziet heel het leven van de gelovige als een beproeving van diens geloof. Elke verzoeking, elke verdrukking, elke strijd, elke moeite, elke last, elke omstandigheid dienen wij te benaderen als een beproeving van ons geloof. Kijken wij tegen alles wat er in ons leven gebeurt aan als een beproeving van ons geloof? In de situatie van de Tessalonicenzen ging het om verdrukking. Maar het kan ook geheel anders zijn, het (te) goed hebben kan ook een beproeving zijn. Zowel slechte omstandigheden als goede omstandigheden kunnen een bedreiging vormen voor het geloofsleven. Het is namelijk zo, dat in de

beproeving duidelijk wordt waarnaar (of beter: naar Wie) de liefde van ons hart uitgaat. Door goed met beproevingen om te gaan, wordt ons geloof alleen maar sterker en wordt de Heer Jezus verheerlijkt!

Ons gebed toont de gesteldheid van ons hart

Ons gebed wordt zeker voor een deel bepaald door wat er in ons eigen hart en in onze gedachten leeft. Dat bepaalt mede de inhoud van onze gebeden. Hoe wij tot God bidden, verraadt het beeld dat wij hebben van God en hoe wij Hem kennen. Dat is op zich niet erg, het is normaal. Toch is het leerzaam onze eigen gebeden eens onder de loep te nemen. Krijgt God alleen maar ons lijstje met vragen en verlangens voorgeschoteld? Inderdaad mogen we al onze wensen en verlangens door smeking bekendmaken aan God (Fil. 4:6). Of meer nog, God verwacht niet anders dan dat wij dat doen. Maar is dat alles? Is God ook niet onze dankbaarheid waard (Ef. 5:20)? Juist aan de gelovigen in Tessalonica, die zoveel te verduren hadden, schrijft Paulus: 'Dankt in alles' (1 Tess. 5:18). Is er plaats voor aanbidding en lofprijzing in onze gebeden? Zijn onze gebeden primair gericht op onszelf, of op God en de Heer Jezus Christus?

Hoe wij voor onze naasten bidden, toont onze gesteldheid tegenover die naaste. Is er plaats voor voorbede voor onze broeders en zusters in de Heer in onze gebeden? Wanneer wij voor mensen bidden, is dat omdat ze ons aan het hart gaan. De gelovigen in Tessalonica lagen Paulus, Silvanus en Timoteüs nauw aan het hart (1 Tess. 2:8, 17; 3:12). En vanzelfsprekend dachten zij ook aan hen in hun gebeden (1 Tess. 1:2). Maar ook omgekeerd – ze waren er immers van verzekerd dat de Tessalonicenzen ook hen in het hart droegen (1 Tess. 3:6) – vroegen zijzelf om voorbede (1 Tess. 5:25; 2 Tess. 3:1-2). Het doet wat vreemd aan dat zij om voorbede vroegen aan de Tessalonicenzen, terwijl die zelf in moeilijke omstandigheden leefden, te midden van verdrukking. Maar zij kenden hun harten en wisten dat de Tessalonicenzen niet alleen op zichzelf waren gericht, maar op God en op de medegelovigen. Ook dat mogen we verstaan uit de voorbede van Paulus, Silvanus en Timoteüs. De Tessalonicenzen wensten niet allereerst van de verdrukking te worden verlost. Ze zullen dat verlangen wellicht ook wel gehad hebben, maar veel meer leefden ze om de levende God te dienen (1 Tess. 1:9), in de verwachting van de komst van de Heer Jezus Christus (1 Tess. 1:10), om God waardig te wandelen (1 Tess. 2:12), en Hem te behagen (1 Tess. 4:1), met een toenemend geloof en in liefde voor elkaar (2 Tess. 1:3).

Eerste gebed: om volmaakt te wandelen in overeenstemming met de roeping

'Daarom bidden wij ook altijd voor u, dat onze God u de roeping waardig acht en alle welbehagen van [zijn]

goedheid en [het] werk van [het] geloof in kracht vervult, opdat de naam van onze Heer Jezus verheerlijkt wordt in u en u in Hem, naar de genade van onze God en van [de] Heer Jezus Christus' (2 Tess. 1:11-12).

Paulus, Silvanus en Timoteüs beginnen hun tweede brief met de gelovigen in Tessalonica te bemoedigen (2 Tess. 1:3-10). Enerzijds wijzen zij op de vergelding die hun verdrukkers te wachten staat. Anderzijds spreken zij over de verkwikking die degenen die verdrukt worden, ten deel zal vallen. Zo is het rechtvaardig bij God. Het is belangrijk dat de Tessalonicenzen daarop gewezen worden, want kennelijk waren ze onrustig geworden onder de verdrukking die ze te verduren hadden (2 Tess. 2:2). De gedachte was ontstaan dat deze verdrukking het bewijs was dat de dag van de Heer al was aangebroken. Maar de dag van de Heer brengt geen verdrukking voor de gelovigen, maar *heerlijkheid*. De huidige verdrukkingen bewezen daarentegen dat zij bij het Koninkrijk van God hoorden (2 Tess. 1:5). In het tweede hoofdstuk zal het dan verder gaan over de dag van de Heer. Maar het is nog niet zover, dat maken Paulus, Silvanus en Timoteüs alvast duidelijk. Het is wel een bijzondere gedachte dat bij de (weder)komst van de Heer Jezus Christus, Hij verheerlijkt zal worden in Zijn heiligen en bewonderd zal worden in allen die hebben geloofd. Dat is het deel van de gelovigen.

Aansluitend op die gedachte volgt de eerste voorbede voor de Tessalonicenzen. In het Grieks wordt de eerste voorbede met het voorgaande (nl. 1 Tess. 1:5-10) verbonden. Want het is niet genoeg dat de Heer Jezus dán (bij Zijn verschijning) in ons zal verheerlijkt worden, maar dat Hij ook nú reeds in ons leven verheerlijkt wordt. De gelovigen zijn door God geroepen tot het verkrijgen van de heerlijkheid van onze Heer Jezus Christus (2 Tess. 2:14). Wat een heerlijke roeping! Het is dan ook de bedoeling dat de praktijk van ons leven met die roeping in overeenstemming is (vgl. 1 Tess. 2:12). Met dit gebed begint de eerste voorbede (2 Tess. 1:11). Het is een vraag aan God om de Tessalonicenzen te helpen zich overeenkomstig hun roeping te gedragen (vgl. Ef. 4:1).

Een gedrag in overeenstemming met de roeping betekent concreet dat de Tessalonicenzen een 'welbehagen hebben in het goede' en dat er een 'werk van het geloof' is. Het eerste zegt iets over de innerlijke gesteldheid van het hart, waarbij er een diep verlangen is naar het goede (vgl. Rom. 12:2b). Het tweede, het werk van het geloof, betekent dat er in de praktijk handen en voeten wordt gegeven aan het geloof. Het geloof werkt daden uit, het wordt zichtbaar in de levenspraktijk. Het is een uitdrukking die ook in 1 Tessalonicenzen 1:3 voorkomt. Ons doen en laten moet gekenmerkt zijn door het geloof. Beide zaken waren al aanwezig bij de Tessalonicenzen. De schrijvers van de brief bidden dan ook dat God de Tessalonicenzen hierin met kracht zou *volmaken*, tot volheid zou brengen. Of anders gezegd: dat het voor hen de normale levenspraktijk zou zijn in alle

omstandigheden. Zo wordt de naam van de Heer, de openbaring van Wie Hij is, in de praktijk van het leven verheerlijkt. Want dan wordt er steeds meer van de Heer Jezus zichtbaar in ons dagelijks leven en handelen. En dan wordt de Heer Jezus niet alleen in ons gezien stráks bij Zijn komst, maar ook al nú in ons leven op aarde.

De voorbede is een vraag aan God om de Tessalonicenzen in staat te stellen in overeenstemming met hun roeping te leven, en hen door Zijn kracht te volmaken in hun welbehagen in het goede in de praktijk van het geloofsleven. Zodoende zou de Heer Jezus in hen verheerlijkt worden. Laten we nu weer eens denken aan de situatie van de Tessalonicenzen. Ze hadden te maken met verdrukking en vervolging. Het was het gebed van de schrijvers van deze brief dat zij juist in die omstandigheden zouden wandelen in overeenstemming met hun roeping. Dat heel hun doen en laten zó zou zijn, dat daarin iets van de Heer Jezus kon worden gezien en de Heer Jezus in hen verheerlijkt zou worden. Is het ook ons gebed dat wij ons gedragen zoals God het wil, in alle omstandigheden, hoe die ook mogen zijn? Verlangen wij ondanks alles het goede te kiezen, en werken van het geloof te vertonen?

Tweede gebed: om troost en hoop, om sterk te maken

‘En moge onze Heer Jezus Christus Zelf, en God onze Vader die ons heeft liefgehad en ons eeuwige vertroosting en goede hoop door genade heeft gegeven, uw harten vertroosten en [u] versterken in alle goed werk en woord’ (2 Tess. 2:16-17).

De eerste voorbede van Paulus, Silvanus en Timoteüs zou de indruk kunnen wekken dat zij geen oog hadden voor de omstandigheden van de Tessalonicenzen. Niets is minder waar. Ze wisten maar al te goed met welke tegenstand de gelovigen te maken hadden, want ze hadden dit ook zelf ondervonden (Hand. 17:1-14). Ook in Filippi hadden zijzelf aan den lijve verdrukking ondervonden (Hand. 16:19-40; 1 Tess. 2:2). In de eerste voorbede hadden ze hoofdzakelijk het geloofsleven van de Tessalonicenzen op het oog. Daarna volgt er een uiteenzetting over het feit dat de dag van de Heer nog niet was aangebroken (2 Tess. 2:2), die afgesloten wordt met de oproep om vast te staan en zich te houden aan de overleveringen die zij geleerd hadden (2 Tess. 2:15; vgl. vs. 2-3). Aangezien de dag van de Heer nog niet aangebroken was, betekende dat voor hen dat ze nog in dezelfde situatie zouden blijven zoals die toen was. Ze zouden voor onbepaalde tijd verder te lijden hebben onder de verdrukking die gaande was. Als dit punt duidelijk is, bidden Paulus, Silvanus en Timoteüs voor vertroosting voor de Tessalonicenzen. Zelf waren zij afwezig en konden zij geen arm om de schouders van de Tessalonicenzen slaan. Toch was er vertroosting voor hen, en wel door de Heer Jezus Christus en God de Vader Zelf. Het Gr. *autos* (d.i. zelf) is jammer genoeg niet duidelijk in alle Nederlandse vertalingen. Maar het

is God Zelf die mensen vertroost. Over die God willen de schrijvers graag nog eerst drie dingen zeggen.

Allereerst wijzen zij hen erop dat de gelovigen de voorwerpen van Gods liefde zijn. Er worden twee goddelijke Personen genoemd (onze Heer Jezus Christus en God de Vader), en door Beiden – zo blijkt uit het Grieks – zijn de Tessalonicenzen geliefd. Daarmee steken zij de Tessalonicenzen een hart onder de riem. Hierbij spreken zij over ‘onze Vader’, zodat de innige, liefdevolle relatie van de Tessalonicenzen als kinderen van de Vader hun voor ogen wordt gesteld. Zij zijn kinderen van de Vader en zij mogen zich door Hem geliefd weten, en door de Heer Jezus Christus. In het Grieks wordt er eigenlijk op gedoeld dat deze goddelijke Personen hun liefde op een welbepaald moment hebben bewezen. De Vader gaf uit liefde Zijn Zoon, de Heer Jezus Christus (Joh. 3:16; 1 Joh. 4:10). De Heer Jezus Christus gaf uit liefde Zichzelf (Gal. 2:20). De Tessalonicenzen mogen zich geliefd weten – ook al lijken de omstandigheden anders – door de Vader en door Jezus Christus, want Zij hebben hun liefde voor hen bewezen. Paulus, Silvanus en Timoteüs willen de Tessalonicenzen herinneren aan die grote liefdedaad van God, toen de Vader en de Heer Jezus Christus hun liefde bewezen hebben in de grootst mogelijke verdrukking. Terwijl de grootste daad van verwerping plaatsvond op Golgota, bewees God Zijn liefde. Hoe buitengewoon passend voor de Tessalonicenzen in hun situatie, om daaraan herinnerd te worden! Vanzelfsprekend waren zij nog steeds de voorwerpen van Gods liefde.

De Tessalonicenzen mogen vervolgens nooit uit het oog verliezen wat hun vast en zeker geschonken is. Ook al lijkt alles tegen te zitten, er is hun door genade eeuwige troost en een goede hoop gegeven. De schrijvers richten de blik van de Tessalonicenzen op de toekomst die hun te wachten staat. In de toekomst wacht er vertroosting voor eeuwig en altijd (vgl. Openb. 21:4). Nu hebben ze nog lijden te verduren, maar straks volgt een eeuwige vertroosting, waardoor zij voor eeuwig vertroost zullen zijn. Die eeuwigdurende vertroosting gaat ver uit boven het tijdelijke lijden (Rom. 8:18). En ook hebben ze goede hoop gekregen. Wat een geweldige toekomst ligt er voor hen in het verschiet! Zij zijn niet mensen die geen hoop hebben (vgl. 1 Tess. 4:13). Hoe verschrikkelijk is het geen hoop te hebben na dit leven, en dat des te meer als het ook tijdens dit leven op aarde tegenvalt. Maar hun Vader is de God van de hoop, waardoor zij overvloedig vervuld mogen zijn van goede hoop (Rom. 15:13). Daardoor kunnen zij volharden (vgl. 1 Tess. 1:3).

De vertroosting door God ligt echter niet alleen maar in de toekomst. God is de God van *alle* vertroosting (Rom. 15:5; 2 Kor. 1:3), en dat is Hij ook in de omstandigheden van dit leven. Drie dingen hebben de Tessalonicenzen te horen gekregen over Diegene die hen troost. Hij heeft hen lief, Hij heeft hun eeuwige vertroosting beloofd en Hij heeft hun ook goede hoop gegeven. Het is het gebed van Paulus, Silvanus en

Timoteüs, dat de Tessalonicenzen in hun harten zouden mogen vertroost worden door die God, meer specifiek door de Heer Jezus Christus en God de Vader Zelf.

Naast die vertroosting is het ook het gebed van Paulus, Silvanus en Timoteüs, dat de Tessalonicenzen mogen versterkt worden in alle goed werk en woord. Ze hadden hen opgeroepen om vast te staan (2 Tess. 2:15). Maar ze beseffen dat zij dat niet kunnen in eigen kracht. Het is al moeilijk wanneer de omstandigheden gunstig zijn, laat staan in moeilijke omstandigheden. Hoe dan ook, Gods hulp is noodzakelijk. Daarom bidden ze dat God de Tessalonicenzen mag doen vaststaan en sterk mag maken, om het goede te doen in hun totale levenspraktijk.

Het is ongelooflijk belangrijk om te beseffen dat wij geliefd zijn door God de Vader en door de Heer Jezus Christus. Wij hebben een geweldige toekomst gekregen, die vast en zeker is. Er wacht ons een vertroosting, waardoor wij voor eeuwig vertroost zullen worden van alle moeite en verdriet. Maar ook nu reeds mogen wij ons tot God wenden, die ons kan vertroosten op een manier waartoe geen mens in staat is. Laat het ook ons gebed zijn, dat God ons de kracht geeft om in alle omstandigheden het goede te doen, in woord en in daad.

Derde gebed: om doelgerichte harten

'De Heer nu moge uw harten richten tot de liefde van God en tot de volharding van Christus' (2 Tess. 3:5).

Paulus, Silvanus en Timoteüs hebben gebeden dat de Tessalonicenzen zouden mogen versterkt worden, om het goede te doen in woord en in daad. Daarna wijzen zij de Tessalonicenzen op hun eigen arbeid om het evangelie uit te dragen (2 Tess. 3:1), waarbij zij ook van hun kant om voorbede vragen. Want ook zij hebben te maken met tegenstand, en zelfs met ontrouw van mensen (vs. 2). Maar met betrekking tot de Tessalonicenzen zijn zij ervan overtuigd dat de Heer, die getrouw is, hen sterken zal. Daarom zijn zij ook ervan overtuigd dat de Tessalonicenzen gehoor zullen geven aan de instructies die zij geven (vs. 3-4). Dat neemt niet weg dat het van de Tessalonicenzen toch inspanning en volharding vraagt om trouw te blijven, om te doen wat goed is en hun opgedragen wordt (2 Tess. 3:4,13). Juist daarom doen Paulus, Silvanus en Timoteüs opnieuw voorbede voor de gelovigen. Ze vragen aan God om het hart van de Tessalonicenzen goed gericht te houden. Dat is bijzonder belangrijk, want de gesteldheid van ons hart bepaalt ons denken en doen (vgl. Spr. 4:23). Wat er in het hart leeft, vertaalt zich in ons handelen en spreken (vgl. Matt. 15:18-19; Marc. 7:21-23). Daarom moeten onze harten doelgericht zijn.

Paulus, Silvanus en Timoteüs bidden dat God de harten van de Tessalonicenzen zal richten op twee zaken. Ten eerste op de liefde van God, en ten tweede op de volharding van Christus. Met het eerste, de liefde van God, sluiten de voorbidders aan bij het vorige gebed,

waarin zij hadden verwezen naar de grote liefdedaad van God op Golgota. God heeft toen uitdrukkelijk Zijn liefde bewezen, en natuurlijk is Zijn liefde niet veranderd. Ook al blijkt het niet zo uit de omstandigheden, ze mogen voor ogen houden dat God hen liefheeft. Het is menselijk gezien begrijpelijk dat de Tessalonicenzen daaraan zouden kunnen twijfelen, gelet op hun omstandigheden. Zijn ook wij niet geneigd Gods liefde voor ons in twijfel te trekken, als het anders loopt dan we graag hadden gewild? Als we Gods zegen niet ervaren, als het lijkt alsof Hij Zich verhoudt en zwijgt? Paulus, Silvanus en Timoteüs bidden dat dit niet het geval zal zijn bij de Tessalonicenzen, maar dat zij daarentegen verzekerd zullen blijven van Gods liefde voor hen. Als zij Gods liefde jegens hen voor ogen houden, zal dat ook steeds opnieuw wederliefde bij hen voor God opwekken (vgl. 1 Joh. 4:19). Die liefde hebben ze broodnodig om zich te blijven inspannen om te leven zoals God het graag wil (vgl. 1 Tess. 1:3). Liefde is immers een krachtige drijfveer, die in actie brengt (vgl. 2 Kor. 5:14a; 1 Tess. 2:8).

Met het tweede, de volharding van Christus, krijgen de Tessalonicenzen een Voorbeeld om voor ogen te houden. Hun gedachten worden op Christus gericht en op de volharding die Hij heeft tentoongespreid (vgl. Hebr. 12:1-3). Die volharding, en het nodige geduld daarbij, hebben de Tessalonicenzen nodig. Zij stonden al bekend om de volharding die zij tot dusver hadden getoond (2 Tess. 1:4). Hun volharding werd gevoed door de hoop die zij hadden. Nu krijgen ze er als tweede bron voor hun volharding het voorbeeld van Christus bij. Want het gevaar bestaat dat zij moe worden om te volharden (Openb. 2:3; vgl. 2 Tess. 3:13), door het aanhouden van de verdrukkingen. Ze zouden kunnen bezwijken onder de toenemende en aanhoudende druk. Daarom is het zo belangrijk dat hun harten gericht blijven op de volharding van Christus, die volhard heeft tot het einde. Zo moet ook bij hen de volharding volmaakt doorwerken (vgl. Jak. 1:4), opdat de verdrukking hen niet verzwakt maar veeleer nog meer volhardend maakt (vgl. Rom. 5:3). De SV vertaalt volharding door *lijdzzaamheid*. Het is de bereidheid om geduldig het lijden te verdragen. Degenen die volharden worden in de Bijbel 'gelukkig' geprezen (Jak. 5:11), ook door de Heer Jezus Zelf (Openb. 2:2-3).

Waarop zijn onze harten gericht? Druipen wij af in tijden van moeite, leggen we er het bijltje bij neer? Of mag het ons wel iets kosten? Hoe belangrijk is het dat wij in ons hart, onder alle omstandigheden, verzekerd blijven van de liefde van God voor ons. Laten wij onze ogen gericht houden op ons grote Voorbeeld, hoe de Heer met volharding Zijn weg op aarde gegaan is tot het einde toe! In eigen kracht kunnen wij niet volharden tot het einde toe, maar wij mogen een beroep doen op de 'God van de volharding' (Rom. 15:5).

Vierde gebed: om vrede

'Moge nu de Heer van de vrede Zelf u altijd op elke manier de vrede geven' (2 Tess. 3:16).

De schrijvers zijn aan het einde gekomen van hun brief, maar de brief eindigt niet zonder nog een laatste bede. Ze bidden de Tessalonicenzen vrede toe. Eigenlijk is dit de derde keer dat zij de Tessalonicenzen vrede toewensen. Immers, aan het begin van beide brieven doen zij dat al (1 Tess. 1:1; 2 Tess. 1:2). In het bijzonder in hun moeilijke omstandigheden hebben de gelovigen vrede nodig, die in hun harten heerst (vgl. Kol. 3:15). Alles is immers aanwezig om onvrede in hun hart te hebben. Er is verdrukking en vervolging van buitenaf (2 Tess. 1:4-6). Ze worden in ongerustheid gebracht door verkeerde leer, die hen misleidt (2 Tess. 2:1-3). En er zijn ook problemen in de gemeente zelf: er zijn gelovigen die zich ongeregeld gedragen, in strijd met de overleveringen die zij van Paulus, Silvanus en Timoteüs hadden ontvangen (2 Tess. 3:6, 11). Menselijk gezien lijkt het haast onmogelijk onder die omstandigheden vrede in het hart te hebben. Maar de vrede van God gaat alle verstand te boven en is in staat de harten en de gedachten te bewaren (Fil. 4:7). Daar waar logisch gezien onvrede zou moeten zijn, kan God vrede geven. Daar waar de harten onrustig zouden moeten zijn, brengt de vrede

van God rust. Daar waar de gedachten heen en weer geslingerd worden, brengt de vrede van God stabiliteit in het denken.

Die vrede, rust ondanks de omstandigheden, bidden de schrijvers hun geadresseerden toe. Zij doen daarvoor een beroep om Hem, die zij nu 'de Heer van de vrede' noemen. Opnieuw staat hier – wat in sommige vertalingen weer niet tot uitdrukking komt – dat het de Heer van de vrede ZÉlf (Gr. *autos*) is, die hun die vrede zal geven. In het Grieks valt er nadruk op dat het de Heer van de vrede ZÉlf is, doordat het voorop staat in de zin. Die vrede kan immers alleen maar in zijn volheid van Hem komen. De Heer van de vrede alleen kan in alle omstandigheden altijd, steeds, voortdurend, permanent vrede geven. Mensen kunnen iemand anders gerust stellen, maar dat is nog geen blijvende vrede. En Hij kan vrede geven op elke manier, zoals Hij dat wil. Mensen zijn vaak machteloos, weten niet goed wat te doen of wat het beste is. De Heer van de vrede weet precies hoe Hij elk onrustig hart, waarin onvrede heerst, kan stillen en hierin een veilige vrede kan leggen. Wanneer de Tessalonicenzen vrede hebben met hun omstandigheden, dan zullen zij niet moe worden in goeddoen (2 Tess. 3:13). Wat is het toch goed om de Heer van de vrede te kennen! Mag Hij ook ons, vandaag, vrede geven.

Oude Sporen 2011

